

BRÝLE

Tomáš Dušek

Dostal jsem staré brýle. Jsou vynikající, dobře přes ně vidím.

Patřily člověku, který bojoval se zlem a nakonec byl za války umučen v koncentračním táboře.

Ty brýle jsou zajímavé jednou věcí.

Ta věc, která se dává za ucho, nevím, jak se jmenuje, je rovná. Prostě si ty brýle nasadíte a položíte na uši. Ale nesmíte sklonit hlavu. Protože jinak vám spadnou.

Když si ty brýle nasadím, nikdy neskloním hlavu. Vždy se každému člověku dívám zpříma do očí.

Říkám si. Bylo by dobré, kdyby se takové brýle dělaly ve velkém. Lidé by se neklaněli, nekoukali do země, když s vámi mluví.

Byl by to asi hrdý národ, který by vyráběl takovéto brýle. Ale nesměly by mít tmavá skla. Pokaždé, když mi přijde někdo do krámu s tmavými brýlemi, větrím nebezpečí. Venku pod mrakem, v krámě skoro tma a on má černo přes oči. Nevidíte mu do nich, nevidíte, jestli v nich je faleš nebo pravda. Nevíte, jestli neuhýbá očima, když s ním mluvíte.

Nemám rád lidi, kterým nevidím do očí.

Potom si i já nasadím brýle a zpříma na něho pohlédnu. Sleduji ho přes ty brýle a on najednou znejistí. Začne se zakoktávat, kývá hlavou za strany na stranu.

Přes ty hrdé brýle do něho vidím.

Najednou vidím před sebou podvodníčka, který se mi snaží prodat šunt. Poznám přes ně fetáka, který skrývá svoje zuby, aby nebylo vidět, že jsou celé modré od drogy neviditelnosti, jak prý nazývají myslím alnagon, protože při velkých dávkách je uvedou do naprostého klidu a pak kradou naprosto bez stresu a tím pádem na sebe neupozornují.

Vidím přes ně lidi zbavené přetvářky a klamu.
Uzlíčky nervů zakryté maskou sebejistoty.
Vidím slabochy, kteří se maskují vypracovanou fyzičkou.
Vidím utahané lidi, děsící se budoucnosti.

Jednou si ty brýle nasadím a podívám se přes ně do zrcadla. Ale ještě se pořád bojím to udělat.

